

ת"פ 65436/05/20 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 65436-05-20 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני כבוד השופט סארי ג'וסי

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

הנאשמת

פלונית

ע"י ב"כ עוה"ד ל. פרחובניק

מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר-דין

הנסיבות הצריכות לעניין

1. הנאשמת, ילידת 1965, הורשעה ביום 04.05.2021, על סמך הודאתה במסגרת הסדר-טיעון בעובדות כתב-האישום המתוקן (להלן: "**כתב-האישום המתוקן**") בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333+335 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב-האישום היו הנאשמת ו-א', יליד 1963 (להלן: "**המתלונן**") נשואים, והתגוררו יחדיו ברחוב בקרית-ביאליק (להלן: "**הבית**").

בתאריך 17.05.2020, בשעות הבוקר, יצא המתלונן לעבודה והנאשמת נשארה בבית. במהלך שעות הבוקר והצהריים, כך על-פי כתב-האישום המתוקן, שתתה הנאשמת שתייה חריפה.

בשעות הצהריים, חזר המתלונן מן העבודה אל הבית, שעה שהנאשמת הייתה באותה עת בחצר הבית (להלן: "**החצר**").

בשעה 15:45 או סמוך לשעה זו, נכנסה הנאשמת מן החצר אל הבית, ובשלב מסוים, בעת ששהו המתלונן והנאשמת יחדיו בבית, לקחה הנאשמת מספרים וחבלה באמצעותם במתלונן, שלא כדין.

כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגרמו למתלונן הפגיעות הבאות: חתך צווארי עמוק סאב-מנדיבולארי משמאל באזור ZONE 2 החודר את הפלטיזמה ושרירי הסרט ומגיע עד לסחוסה הלרינקס (בית הקול), דקירה באזור המצח מימין, דקירה באוזן שמאל ושני חתכים תת עוריים באזור שורש כף יד שמאל.

המתלונן הובהל לבית החולים, ואושפז למשך שלושה ימים. החתך והדקירות נתפרו תחת סדציה עמוקה והרדמה מקומית, והחתכים ביד נסגרו בסיכות.

3. בדיון שהתקיים בפני ביום 04.05.2021, נעתרתי לבקשת בא-כוחה של הנאשמת להפנות את הנאשמת לקבלת תסקיר שירות-המבחן בעניינה.

יוער, כי בא-כוחה של הנאשמת סבר, כי יש לעשות כן גם מן הטעם שהנאשמת נמצאת בקהילה טיפולית מזה כתשעה חודשים, כפי שנקבע בהליך המעצר, וכי אין לה כל עבר פלילי. מנגד, הדגישה המאשימה, כי על אף שהיא מותירה את ההחלטה בעניין קבלת תסקיר לבית המשפט, עמדתה הברורה היא שבמסגרת גזר-הדין יש להשית על הנאשמת מאסר-בפועל.

תסקירי שירות-המבחן

4. מתסקיר שירות-המבחן, אשר הוגש ביום 19.10.2021 עולה, כי הנאשמת כלל לא הכירה את אביה, וכי אמה נטשה אותה בהיותה כבת חצי שנה. הנאשמת, גדלה עד גיל 4 אצל סבתה, ולאחר מכן נמסרה למשפחת אומנה, אשר כללה זוג הורים ושלושה ילדים.

בגיל 18, כך צוין בתסקיר שירות-המבחן, עזבה הנאשמת את משפחת האומנה, ונישאה לבעלה הראשון, אשר היה מכור לאלכוהול ונהג כלפיה באלימות קשה. ממערכת יחסים זו נולדו לבני-הזוג שני ילדים: הראשון נפטר בהיותו כבן שנה וחצי, ובסמוך ללידת הילד השני התגרשה הנאשמת מבעלה הראשון.

עוד עולה מן התסקיר, כי בהיות הנאשמת כבת 25, היא פגשה את המתלונן, בשנת 2001 נישאו, ובשנת 2003 עלו בני-הזוג לארץ. צוין, כי לבני-הזוג יש ילדה משותפת, וכי הנאשמת חוותה קשיי השתלבות בארץ, לרבות קשיים כלכליים משמעותיים, וכן קשיים בקשר הזוגי עם בעלה. בעטיים של קשיים אלו, כך צוין בתסקיר, התמודדה הנאשמת עם נסיגה במצבה הנפשי, ביצעה ניסיון אובדני, החלה לצרוך אלכוהול באופן קבוע, אובחנה כסובלת מדיכאון מג'ורי, ומטופלת תרופתית.

עוד ובנוסף עולה מן התסקיר, כי אין לחובתה של הנאשמת עבירות פליליות קודמות, וכי על-פי תיאורה של הנאשמת, עובר לביצוע העבירה מושא כתב-האישום המתוקן בעניינה היא התמודדה עם קשיים כלכליים, זוגיים ונפשיים. בבוקרו של האירוע מושא כתב-האישום המתוקן, כך אליבא דתסקיר, שתתה הנאשמת אלכוהול, עובדה אשר הובילה לוויתור בינה לבין המתלונן, אולם הודגש, כי הנאשמת טענה, כי אינה זוכרת את האירוע במדויק.

במסגרת עריכת התסקיר, נפגש שירות המבחן עם המתלונן, אשר אליבא דקצינת-המבחן הצהיר על רצונו לחזור לקשר זוגי עם הנאשמת, וזאת בשונה מהצהרות אחרות שלו, אך הדגיש, כי הוא אינו חושש מן הנאשמת או מהישנות התנהגות אלימה מצידה.

קצינת-המבחן ציינה, כי הנאשמת נעצרה בגין העבירה מושא כתב-האישום המתוקן ביום 17.05.2020, וביקשה להשתלב בטיפול ייעודי בתחום ההתמכרויות במסגרת קהילה טיפולית, ובהתאם לבקשה זו, הומלץ על שילובה ב"דרך אריאלה" בחיפה. בית המשפט, כך צוין, הורה על שילוב הנאשמת בקהילה תחת צו-פיקוח.

בחודש מרץ 2021, עלתה הנאשמת לשלב ב' בתכנית, החלה להשתלב בתפקידים טיפוליים וללוות מטופלות חדשות, שעה שגורמי הטיפול דיווחו על תפקוד תקין והתפתחות במצב הנאשמת. ביום 13.07.2021, כך צוין, נעתר בית משפט זה לבקשת שירות-המבחן, ואישר את השתלבות הנאשמת ב"דירת-מעבר", כמתווה המשכי לסיום הטיפול בקהילה.

במהלך חודשים אלו, כך עדכן שירות-המבחן, חלה התקדמות נוספת במצבה של הנאשמת, היא עובדת באופן רציף וקבוע, ושומרת על ניקיון משתיית אלכוהול, וזאת הגם ש"עולים קשיים סביב דפוסיה הנוקשים והתוקפניים. נמסר כי עלו במספר אירועים התנהגויות אגרסיביות, בעיקר מול הצוות הטיפולי, כאשר לאחריהם, הצליחה לנתח ולהעמיק בהתנהגותה, ולהמשיך בהליך הטיפולי כמתוכנן".

מן התסקיר האמור עולה, כי גורמי הטיפול התרשמו שהנאשמת עומדת בתנאי התכנית הטיפולית, וכי היא מצויה במגמת התקדמות, אולם בד-בבד מצביעים על "דפוסים תוקפניים ואלימים, קשיים בוויסות רגשות, ניתוקים רגשיים ומחשבתיים לעתים ונוקשות חשיבתית".

באשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, ציינה קצינת-המבחן, כי יש לקחת בחשבון, כגורמי סיכון, את חומרת האירוע מושא כתב-האישום, הרקע הקשה והמורכב של הנאשמת, אשר מאופיינת בחלקי אישיות תוקפניים ואלימים, לצד מצבה הנפשי המורכב של הנאשמת והתמכרותה העמוקה לאלכוהול, ומנגד, כגורמי סיכוי, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשמת בעלת כוחות פנימיים ויכולות תפקוד גבוהות, אשר באות לידי ביטוי גם בעמידתה בתנאי התכנית הטיפולית, אשר נבנתה עבורה.

על יסוד האמור, כך המליצה קצינת-המבחן, דרושה דחייה במתן המלצות בעניינה של הנאשמת על-מנת לבחון את התקדמותה וסיום התהליך הטיפול בעניינה.

5. לאחר שביום 29.10.2021 נעתרתי לבקשה לדחות את שמיעת הטיעונים לעונש על-מנת לאפשר לשירות-המבחן ליתן המלצה סופית בעניינה של המבקשת, הוגש תסקיר משלים ביום 10.01.2022.

במסגרת התסקיר המשלים, חזר שירות-המבחן בקצרה על עיקרי התסקיר, והמליץ, כי מאחר שהנאשמת מצויה בתהליך טיפולי אינטנסיבי במסגרת הקהילה, ובדירת המעבר מזה קרוב לשנה, שעה שהיא מתפקדת באופן תקין ושומרת על ניקיון משתיית אלכוהול, יש להעמידה בצו-מבחן לתקופה של שנה, ולהטיל עליה, בשל חומרת העבירה, עונש מאסר למשך שלושה חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, לצד החתמת הנאשמת על התחייבות להימנע מעבירה והטלת מאסר מותנה הרתעתי.

6. יצוין, כי במשך ההליך, הוגשו גם מספר תסקירי מעצר משלימים, במסגרתם עדכן שירות-המבחן על התקדמות הנאשמת במסגרת ההליך הטיפולי בקהילת "דרך אריאלה", וכאמור כבר לעיל, הוארכו צווי-הפיקוח, ואף אושר מעברה של הנאשמת ל"דירת מעבר", בתנאים מגבילים ומחמירים מאלו שהתבקשו על-ידי שירות-המבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

7. ביום 10.01.2022 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

בא-כוח המאשימה טען, כי הנאשמת, אשר הייתה עצורה מיום 17.05.2020 עד ליום 04.08.2020, הודתה והורשעה בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקפה את בעלה עם מספרים וגרמה לו לחבלות קשות, אשר הצריכו אשפוז בן מספר ימים של המתלונן וטיפול כירורגי.

הנאשמת, כך נטען, פגעה בתחושת הביטחון ובבריאותו של המתלונן, במסגרת התא-המשפחתי, שעה שהייתה זו הנאשמת שיזמה את התקיפה, על אף שלא תכננה את התחלתו, ופוטנציאל הפגיעה של מעשיה גבוה באופן משמעותי מן התוצאות בפועל.

על אף שבכתב-האישום המתוקן מצוין, שעובר לביצוע העבירה שתתה הנאשמת אלכוהול, אין הוא קושר בין השתייה לבין המעשה עצמו, ולפיכך, אף אין מקום להתחשב בעניין זה בעת קביעת העונש, מה גם שלא נמצא קשר בין השכרות לבין העבירה מושא כתב-האישום המתוקן.

יתרה מכך, אליבא דמאשימה, עולה בבירור מתסקיר שירות-המבחן, שלנאשמת קיימים חלקים אישיותיים תוקפניים ואלימים.

עוד נטען, כי גם אם שירות-המבחן מבקש לבחור בדרך השיקומית, אין זה מסמכותו להמליץ על הענישה, כפי שעשה, וזאת בשים-לב להעדר היכרותו עם הפסיקה, אשר נוטה להחמיר בעבירות אלימות במשפחה בלא הבדלי מגדר.

שילוב הערכים שנפגעו, עם נסיבות ביצוע העבירה, כך לטענת המאשימה, מצביע על כך שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין שלוש שנות מאסר בפועל לבין חמש שנות מאסר בפועל, כאשר את מאמצי הנאשמת לשיקום וטיפול יש לקחת בחשבון בתוך המתחם.

עוד ובנוסף נטען, כי בענייננו לא ניתן לסטות מן המתחם, גם הואיל ומדובר באלימות במשפחה, וכי לא ניתן לראות בעדות המתלונן כנסיבה מקלה הואיל והנאשמת עצמה אמרה במסגרת תסקיר שירות-המבחן, כי היא אינה רוצה להיות עימו בקשר.

אליבא דמאשימה, אין לקבל את טענת בא-כוחה של הנאשמת, לפיה מאסר יפגע בשיקום, הואיל ותהליך השיקום בעניינה של הנאשמת הושלם, וכי גם בין כותלי בית-הכלא קיים טיפול בנגמלים.

בא-כוח המאשימה הגיש קובץ פסיקה רלוונטי, לטעמו, במסגרתו הפנה ל-ת"פ (חי') 33758-11-17 **מדינת ישראל נ' אנבאריה** (28.06.2018), שם נקבע מתחם ענישה שנע בין 24 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר בפועל לנאשם שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, לאחר שדקר את המתלונן שבע דקירות בפלג גופו העליון.

ב-ע"פ 4364/15 **עוקבי נ' מדינת ישראל** (08.11.2015), נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים ל-5 שנות מאסר בפועל, לנאשם שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, לאחר שדקר את המתלונן בחפץ חד וגרם לו לקרע בכליה. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

ב-ת"פ 61631-03-15 **מדינת ישראל נ' רעד** (31.10.2017), נקבע מתחם ענישה שנע בין 22 חודשי מאסר בפועל ל-48 חודשי מאסר בפועל, לנאשם בן 73, אשר הורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, לאחר שדקר את המתלונן באמצעות סכין בחזה שמאל, והמתלונן היה בסכנת חיים.

ב-ת"פ 43105-04-17 **מדינת ישראל נ' מוחסן** (26.03.2018), נקבע מתחם ענישה שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-36 חודשי מאסר בפועל, לנאשם שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, לאחר שבעקבות סכסוך, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד בבטן התחתונה.

8. מנגד, טען ב"כ הנאשמת, כי מאסופת המסמכים שהוגשו לתיק, ניתן ללמוד על מצבה הנפשי המורכב של הנאשמת עובר לביצוע העבירה מושא כתב-האישום, לרבות התמכרותה לאלכוהול. הואיל והנאשמת החלה בהליך קליטה במוסד טיפולי עובר לביצוע העבירה, כך נטען, אפשר לה בית המשפט שדן בהליך המעצר, את שילובה בנסגרת הטיפולית.

בא-כוח הנאשמת עתר לאימוץ מסקנות והמלצות תסקיר שירות-המבחן, לרבות הטלת צו- מבחן, וריצוי שלושה

חודשי מאסר בפועל, בדרך של עבודות שירות, על-מנת לאפשר לנאשמת את המשך השיקום והמעקב של הגורמים הטיפולים, וזאת אף בשים-לב להצלחת הליך הטיפול, כפי שמצוין בכלל הדו"חות שהוגשו בעניינה. מרבית המשתתפים בהליכים הטיפולים, כך נטען, נושרים ממנו ואינם מצליחים לסיימו, ולפיכך, יש ליתן את הדעת לכך שהצלחת הליך זה אצל הנאשמת הוא נדיר.

נטען, כי אחת מעובדות כתב-האישום המתוקן קובעת שהנאשמת הייתה שיכורה בזמן ביצוע העבירה, וכי עמדת המתלונן עצמו היא שלא יוטל על הנאשמת מאסר מאחורי סורג ובריח. מאסר כזה, כך נטען, יפגע בהישגים אליהם הגיעה הנאשמת, ומדובר, אליבא דסניגור במקרה מתאים לסטייה מן המתחם. יתרה מכך, אליבא דסניגור, במקרה של הנאשמת שבפנינו, האינטרס הציבורי מחייב סטייה מן המתחם על-מנת לא לפגוע בהישגיה של הנאשמת.

הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, כך נטען, יביא את מאמצי השיקום לסיימם הואיל ולא ניתן יהיה להטיל על הנאשמת צו-מבחן. עוד נטען, כי לא זו בלבד שלנאשמת אין עבר פלילי, אלא שכפי שהדבר עולה בבירור מן התסקירים, מדובר בנאשמת בעלת נסיבות חיים קשות, והתמכרות לאלכוהול שהביאו אותה לביצוע העבירה.

עובר לביצוע העבירה, כך נטען, לא היה כל סכסוך בין הנאשמת לבין המתלונן, ולמתלונן לא נגרמה כל נכות. בנוסף לדברים אלו, הגיש בא-כוח הנאשמת טיעון בכתב וכן פסיקה רלוונטית, לטעמו, ממנה ניתן ללמוד, כי קיימת העדפה של שיקולי שיקום כאשר נאשמים מצליחים לסיים את התהליך הטיפולי עם הצלחה מרשימה, כבעניינה של הנאשמת.

לטענת בא-כוח הנאשמת, באף אחת מן הפסיקות שהוגשו על-ידי המאשימה, לא קיימת המלצה חיובית של שירות-המבחן בעקבות הצלחת הליך טיפולי, אשר במהלכו שולב הנאשם בקהילה. כך לדוגמה, ציין בא-כוח הנאשמת, כי ב-ת"פ (חי') 48024-03-17 **מדינת ישראל נ' פייבושנקו** (14.06.2018) הגם שלא ניתן להשוות את ההליך הטיפולי האינטנסיבי שעברה הנאשמת בענייננו להליך הטיפולי שהתקיים שם, עת הורשע הנאשם בעבירת שוד, קיבל בית המשפט את ההמלצה השיקומית של שירות-המבחן.

ב- ת"פ 46862-07-16 **מדינת ישראל נ' רזניק**, ביצעו שני נאשמים שוד אלים. לגבי הנאשם שעבר הליך טיפולי משמעותי, קיבל בית השפט את ההמלצה השיקומית של שירות-המבחן, בעוד על הנאשם השני, שלא עבר תהליך כזה, עונש מאסר בפועל.

על יסוד האמור, ביקש בא-כוח הנאשמת לקבל את המלצת שירות-המבחן, ולהורות על הפנייתה לממונה על עבודות-השירות.

במסגרת השלמת הטיעון בכתב מטעם הנאשמת הודגשה שוב העדפת האינטרס השיקומי בשל הליך הגמילה, ובא-כוח הנאשמת הפנה ל-ע"פ 8092/04 **חביב נ' מדינת ישראל** (10.09.2006), שם קיבל בית המשפט

העליון את ערעורו של המערער, אשר הורשע בעבירות סחר בסמים ועבירות נלוות, ותחת עונש המאסר בפועל שהשיתה עליו הערכאה הדיונית, הוטלו כליו עבודות שירות לתועלת הציבור וצו-מבחן.

עוד הפנה בא-כוחה של הנאשמת לעניין העדפת שיקולי השיקום ל-רע"פ 9910/07 **דוד נ' מדינת ישראל** (01.02.2009), שם החליט בית המשפט העליון לבטל עונש מאסר בפועל שהושת על נאשם בן 21, אשר הורשע, בין היתר, בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, ולהמיר את עונשו לעבודות-שירות, וכן ל-ע"פ 8087/03 **כהן נ' מדינת ישראל** (01.02.2006), ע"פ 4041/06 **אשורוב נ' מדינת ישראל** (16.11.2006), ועוד.

עוד נטען במסגרת השלמת הטיעון בכתב, כי יש להעדיף את האינטרס השיקומי בעניינה של הנאשמת גם בשל הבעייתיות בכליאת נשים בשל הנסיבות המיוחדות המלוות את ביצוע העבירות ובשל העובדה, כי השלכות המאסר על נשים קשות יותר. בעניין זה הפנה בא-כוח הנאשמת ל-ת"פ (מרכז) 21226-11-09 **מדינת ישראל נ' ירושלמי** (09.05.2010), ע"פ 6085/06 **סליינקו נ' מדינת ישראל** (25.06.2007).

עוד ובנוסף נטען, כי בעניינה של הנאשמת, יש להעדיף את שיקולי השיקום גם בשל חלוף הזמן והשיקום המשמעותי שעברה הנאשמת, כפי שאלו פורטו בתסקירים השונים, כי אינטרס הציפייה של הנאשמת מחייב את קבלת ההמלצה של שירות-המבחן, וכי עמדת המתלונן צריכה אף היא להוביל לקבלת ההמלצה של שירות-המבחן. הסניגור הפנה בעניין זה למספר פסק-דין, ובהם: בש"פ 6990/08 **גיטנס נ' מדינת ישראל** (13.08.2008), בש"פ 8168/17 **קרקי נ' מדינת ישראל** (31.10.2017), ועוד.

9. הנאשמת ביקשה לומר את הדברים הבאים: "**אני באמת מצטערת על מה שקרה זה, כי אני לא הבנתי בכלל מה עשיתי, אני לא זוכרת כלום, פשוט היה הכל שחור, מאוד מאוד רוצה שאני אראה את הנכד שלי, אני מבקשת סליחה**".

10. במועד הטיעונים לעונש, ובשים-לב לבקשת בא-כוח הנאשמת, הוריתי לממונה על עבודות-השירות להגיש את חוות-דעתו בנוגע לנאשמת, שעה שהדגשתי, כי אין בדברים אלו כדי לקבוע מסמרות או לטעת ציפיות אצל הנאשמת.

ביום 01.02.2022, הוגשה חוות-דעתו של הממונה על עבודות-השירות, אשר במסגרתה צוין, כי הנאשמת "**מתאימה לעבודות שירות במגבלות**", וכי הומלץ להציבה ב"ויצ"ו חיפה סניף מוריה".

דין והכרעה

11. הנאשמת בענייננו, הורשעה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333+335 לחוק העונשין:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים".

ובהמשך,

"(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;

(2) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

(א1) העובר עבירה לפי סעיף 333 כלפי בן משפחתו, דינו - מאסר עשר שנים.

(ב) העובר עבירה לפי סעיף 334 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;

(2) קטין או חסר ישע, שעובר העבירה אחראי עליו, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

פסיקה עקבית וארוכת-שנים של בית המשפט העליון, הכירה בחומרה היתרה שיש לייחס לעבירות של אלימות, בכלל, ועבירות של אלימות במשפחה, בפרט.

אפנה, בעניין זה, לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) א. פרוקצ'יה-ב. ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007), פסקה 7:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך

לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

בעניינינו, הורשעה הנאשמת בעבירה האמורה, לאחר שעל-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, בשעות הצהריים, לאחר שהמתלונן-בעלה, חזר הביתה מן העבודה, ובעת ששהו המתלונן והנאשמת יחדיו בבית, לקחה הנאשמת מספרים וחבלה באמצעותם במתלונן.

היינו, הנאשמת הורשעה בביצוע מעשה אלימות במסגרת ובתוככי התא-המשפחתי, תוך שימוש מספריים. כאמור כבר לעיל, פסיקת בית המשפט העליון קבעה נחרצות, כי קיים צורך למגר את התופעה האמורה, ולנקוט מדיניות ענישה מחמירה אשר תהדהד מסר ברור וחד-משמעי, לפיו כל הנגד דרכי אלימות כלפי בן-משפחתו ייענש בחומרה.

12. במעשיה פגעה הנאשמת בערכים החברתיים המוגנים ביותר, ובהם שמירה על החיים ועל שלמות הגוף והנפש.

נסיבות המקרה חמורות ומידת הפגיעה בערך החברתי המוגן היא לא מבוטלת, שעה שהנאשמת נטלה מספרים ודקרה בהם את בעלה, תוך שהיא גורמת לו לחתך צווארי עמוק סאב-מנדיבולארי משמאל באזור ZONE 2 החודר את הפלטיזמה ושרירי הסרט ומגיע עד לסחסי הלרינקס (בית הקול), לדקירה באזור המצח מימין, לדקירה באוזן שמאל ולשני חתכים תת עוריים באזור שורש כף יד שמאל.

כתוצאה ממעשים אלו, הובהל המתלונן לבית החולים, ואושפז למשך שלושה ימים. החתך והדקירות נתפרו תחת סדציה עמוקה והרדמה מקומית, והחתכים ביד נסגרו בסיכות, כאשר רק בנס אותן פגיעות לא הובילו לתוצאות חמורות יותר.

מעשה זה של הנאשמת מעיד, כי היא לא הפנימה את חובותיה כבת-זוג, ומשקפת זילות בערכים החברתיים המוגנים ביותר.

הגם, כי כטענת בא-כוחה של הנאשמת, לא קדם לביצוע העבירה מושא כתב-האישום המתוקן כל תכנון מוקדם של הנאשמת, יש לזכור, כי הייתה זו היא שיזמה מעשה זה. גם אם במבחן התוצאה לא נגרמה למתלונן נכות, כטענת הסניגור, הרי שאין לתוצאה מבורכת זו כל קשר למעשיה של הנאשמת.

13. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנו באי-כוח הצדדים לפסיקה רלוונטית.

מן החומר האמור, עולה, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירה מושא כתב-האישום המתוקן.

מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונשים בני חודשים ספורים, לרבות בדרך של עבודות שירות, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שלא ניתן להימנע בעבירה מסוג זה מלהטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח למשך מספר שנים.

קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים, עת מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות משמעותית מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום בענייננו, לרבות ריבוי עבירות, עבירות שבוצעו בכוונה, ועבר פלילי משמעותי של הנאשמים.

מנגד, מן הפסיקה אליה הפנה בא-כוח הנאשמת עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות מאלו שבעניינה של הנאשמת שבפניי, לרבות סוג העבירות ונסיבות ביצוען.

מקריאה מעמיקה של פסיקת בית המשפט העליון, עולה, כי שופטיו התוו בפסיקה ארוכת-שנים את מדיניות הענישה הראויה בעבירות אלימות במשפחה.

אפנה לדבריה של כב' הנשיאה, השופטת א. חיות ב-ע"פ 6363/12 פלוני נ' מדינת ישראל (24.07.2014), פסקה 7:

"בית משפט זה כבר עמד בעבר על הצורך לענוש בענישה מרתיעה את אלה המבצעים עבירות אלימות בתוך המשפחה בציינו:

תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה הייתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי עונשים הולמים, למען ישמע ויראה המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה. (ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 84 (1993). ראו גם: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.10.2007); ע"פ 8543/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (6.3.2013)."

וכן לדבריו של כב' השופט י. עמית ב-ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל (19.04.2012), פסקה 3:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות

אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012)).

סבורני, כי "בישראל של המאה העשרים ואחת", כלשונו של כב' השופט עמית, יש להוקיע ולעקור מן השורש כל סוג של אלימות במשפחה בין אם אלימות זו מבוצעת על-ידי בן הזוג נגד זוגתו, ובין אם היא מבוצעת על-ידי בת-הזוג נגד בן-זוגה.

14. בד-בבד, אזכיר, כי העיקרון הנוהג בפסיקה קובע, שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה.

יפים לענייננו, דבריו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מ' אלון ז"ל ב- ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל פ"ד מג(4) 170:

"כידוע, אחד השיקולים החשובים בשיקולי הענישה הוא מהותה של העבירה וחומרתה; שיקול זה קשור, בדרך כלל, בקשר הדוק עם שיקול ההרתעה, למען ישמעו וייראו. לשני שיקולים אלה מיתוסף שיקול נוסף, והוא - קיום מדיניות אחידה, ככל האפשר, שתשמש כקו מנחה וכמורה דרך בעולמה של ענישה. ושיקול אחרון זה יפה הוא במיוחד לפסיקתו של בית המשפט העליון, שהמחוקק הפקידו על קביעת מדיניות זו. בנוסף לכל השיקולים האמורים, קיים ועומד השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו, ובהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות מיוחדות ונכונות, ייתכן ששיקול אחרון זה יגבר על השיקולים האמורים האחרים ויקבע, באותו מקרה מסוים, את מידת העונש וצורתו. "ענישתנו היא ענישה אינדיבידואלית של כל עבריין 'באשר הוא שם'" (ע"פ 291/81 [1], בעמ' 442). זאת תורת הגישה האינדיבידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו שלהענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים". (ההדגשה אינה במקור).

בענייננו, וכאמור כבר לעיל, נטלה הנאשמת מספרים וחבלה בבעלה, תוך שהיא גורמת לו לפציעות בעטין אושפז מספר ימים בבית החולים, כאשר רק בנס אותן פגיעות לא הובילו לתוצאות חמורות יותר.

עוד יוער, כי הגם שבכתב-האישום המתוקן לא מצוינות נסיבות ביצוע העבירה, מתסקיר שירות-המבחן עולה, כי אליבא דנאשמת, ועל אף שהדגישה, כי היא אינה זוכרת את האירוע במדויק, היא ציינה, כי העובדה שהיא שתתה

אלכוהול, הובילה לוויכוח בינה לבין המתלונן עובר לביצוע העבירה.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע, כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין **28-44** חודשי מאסר בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

15. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשמת, או לחומר בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינינו, וכמפורט בהרחבה בפסקה 4 לעיל, שולבה הנאשמת בקהילת "דרך אריאלה", ובהמשך עברה ל"דירת-מעבר", כמתווה המשכי לסיום הטיפול בקהילה. במהלך חודשים אלו, כך עדכן שירות-המבחן, חלה התקדמות נוספת במצבה של הנאשמת, היא עבדה באופן רציף וקבוע, ושמרה על ניקיון משתיית אלכוהול.

במסגרת התסקיר המשלים, המליץ שירות-המבחן, כי מאחר שהנאשמת מצויה בתהליך טיפולי אינטנסיבי במסגרת הקהילה, ובדירת המעבר מזה קרוב לשנה, שעה שהיא מתפקדת באופן תקין ושומרת על ניקיון משתיית אלכוהול, יש להעמידה בצו-מבחן לתקופה של שנה, ולהטיל עליה, בשל חומרת העבירה, עונש מאסר למשך שלושה חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, לצד החתמת הנאשמת על התחייבות להימנע מעבירה והטלת מאסר מותנה הרתעתי.

אדגיש, כי כלל ידוע הוא, שלתסקיר שירות המבחן קיימת חשיבות רבה בהליך הפלילי, יחד עם זאת, האיזון בין כלל השיקולים, יעשה על-ידי בית המשפט.

אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם ב- רע"פ 654/13 **פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל** (26.02.2013):

אציין, כי, ככלל, בתי המשפט מייחסים חשיבות רבה להמלצות שירות המבחן, אך הם אינם כבולים בהמלצותיו. הלכה מושרשת היא, כי על בית המשפט היושב עלי דין "לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם." (רע"פ 10524/09 בוזגלו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.1.2010); וראו גם, רע"פ 7734/12 מגידוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.2012); אהרון ברק "התסקיר וקצין המבחן למבוגרים" מבחר כתבים כרך א 653 (2000)).

עוד ובנוסף אדגיש, כי הלכה עקבית ורבת-שנים של בית המשפט העליון קובעת, כי תסקיר שירות-המבחן, מהווה

המלצה בלבד. בית המשפט הוא זה שנדרש לאזן בין כלל השיקולים הצריכים לעניין, לרבות האינטרסים של הנאשם, ושל הציבור, מדיניות הענישה הנוהגת וחומרת העבירה מושא כתב-האישום.

אפנה לדבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס) ס. ג'ובראן ב-ע"פ 3183/16 עפרי נ' מדינת ישראל (08.03.2017), פסקה 11:

"אין בידינו לקבל את טענת המערער, לפיה היה מקום להטיל עליו ענישה מקלה יותר ולהסתפק בגזירת עונש שירוצה בעבודות שירות בהתאם להערכת שירות המבחן. לעניין זה ידועה ההלכה לפיה תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 4472/16 עווד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (15.6.2016); ע"פ 6560/15 סריס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (2.5.2016); ע"פ 2032/15 ממנ נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 (11.8.2015); ע"פ 6341/14 איתשי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (8.7.2015); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (29.6.2005)). במקרה שלפנינו, לא ניתן לומר כי לא ניתנה התייחסות להמלצת שירות המבחן. בית המשפט המחוזי התייחס לתסקיר בגזר דינו ועל בסיסו, בין היתר, התחשב בנסיבות שעניינן לקיחת האחריות מצד המערער על מעשיו והבעת חרטתו עת קבע את מתחם העונש ואת עונשו של המערער בתוך מתחם זה. אמנם, בית המשפט המחוזי הגיע בסופו של יום למסקנה כי אין לקבל את המלצת שירות המבחן לגבי סוג העונש, אך זאת לאחר שבחן את ההמלצה לגופה, והפעיל את שיקול דעתו בגזירת עונשו של המערער, ולפיכך, איננו מוצאים מקום להתערב בקביעתו."

בענייננו, הגם שסבור אני, כי יש לסטות ממתחם הענישה שקבעתי לעיל, אין בידי לקבל את המלצת שירות-המבחן בעניינה של הנאשמת, ככתבה וכלשונה, ואפרט.

אין-ולא יכול להיות חולק על כברת הדרך המשמעותית שעשתה הנאשמת בתהליך השיקומי, לצד זאת סבור אני, כי בענייננו קיימים גם שיקולים נוספים מלבד אלו שעמדו לנגד עיניו של שירות-המבחן.

התהליך השיקומי שעברה הנאשמת, חשוב ככל שיהא, אינו יכול למחוק כליל את המעשה שביצעה, שעה שבצהרי יום בהיר, לקחה היא מספרים וחבלה באמצעותם במתלונן, אשר הובהל בשל החבלות שנגרמו לו לבית החולים, ואושפז למשך שלושה ימים, ולפיכך לא ניתן להימנע מענישה בפועל, מאחורי סורג וברית.

הלכת בית המשפט העליון קבעה, שהפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 40 לחוק העונשין, אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד, ר' ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.04.2018) (להלן: "עניין קרנדל"), ובד-בבד נקבע, כי יש להתחשב בכל מקרה על נסיבותיו ולהביא בחשבון שלל שיקולים.
עמוד 13

לעניין זה אפנה לדבריה של כב' השופטת ד. ברק-ארז, בעניין קרנדל, פסקאות 24-25:

"....במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 779/15, בפסקה 11; עניין אלקרינאוי, בפסקה 12; עניין סלב, בפסקאות 16-17; עניין שנהר, בפסקה 24).

חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום. טעם עיקרי לכך הוא שחלק מהשיקולים שהוזכרו לעיל מובאים ברגיל בחשבון במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין). עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי (עניין סלב, בפסקה 16).

בענייננו, וכפי שעולה מן התסקירים השונים שהוגשו בעניינה של הנאשמת, מתקיימים מספר שיקולים מתוך הרשימה שנקבעה בעניין קרנדל, שעה שדומה, כי הנאשמת השתלבה היטב בהליכים הטיפוליים השונים, הפגינה מוטיבציה להשתקם, עברה הליך גמילה מאלכוהול, והביעה חרטה על מעשיה.

יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מכך שבד-בבד עם ההמלצות האמורות, ולצד חומרת המעשה שביצעה הנאשמת נקבע לגביה גם, כי: "עולים קשיים סביב דפוסיה הנוקשים והתוקפניים. נמסר כי עלו במספר אירועים התנהגויות אגרסיביות, בעיקר מול הצוות הטיפולי, כאשר לאחריהם, הצליחה לנתח ולהעמיק בהתנהגותה, ולהמשיך בהליך הטיפולי כמתוכנן", וכי קיימים אצלה "דפוסים תוקפניים ואלימים, קשיים בויסות רגשות, ניתוקים רגשיים ומחשבתיים לעתים ונוקשות חשיבתית".

אציין, כי הגם שבענייננו, לא ניתן לקשור באופן מובהק בין התמכרותה של הנאשמת לאלכוהול, כפי שעולה מן התסקירים השונים, לבין ביצוע העבירה מושא כתב-האישום המתוקן, לא ניתן להתעלם, מן עובדה, כי נסיבה זו צוינה מפורשות בכתב-האישום המתוקן. ברי, כי לו סברה המאשימה שאין לעובדה זו כל נפקות לכתב-האישום המתוקן, לא היו הדברים עולים על הכתב.

יחד עם זאת, אין בידי לקבל את טענות בא-כוח הנאשמת, לפיהן, אם לא תתקבל המלצת שירות-המבחן, ירד כל התהליך הטיפולי שעברה הנאשמת לטמיון - נהפוך הוא. סבור אני, כי הנאשמת קיבלה כלים משמעותיים בהליך הטיפולי, אשר בטוחני, כי ישמשו אותה בהמשך חייה, וכי היא תשכיל ליישם כלים אלו בחייה היומיומיים. יתרה מכך, יודגש, כי הנאשמת תוכל להשתלב במסגרות הטיפוליות והשיקומיות, ששירות בתי הסוהר מקיימים, במשך תקופת מאסרה.

עוד אדגיש, כי אני דוחה את טענות בא-כוחה של הנאשמת, לפיה אינטרס ההסתמכות אף הוא מחייב את קבלת המלצת שירות-המבחן, כמו גם משך התהליך הטיפולי שעברה הנאשמת. ודוק, הובהר לנאשמת החל מתחילת ההליך, כי אין בתהליך השיקומי שהיא עוברת, כדי לטעת מסמרות בתוצאת ההליך או לטעת ציפיות אצל הנאשמת (ר' לדוגמה פסקה 10 לעיל).

על יסוד כל האמור לעיל, סבורני, כי בעניינה של הנאשמת, ולאחר ששקלתי את כלל השיקולים ואיזנתי ביניהם, יש לסטות ממתחם הענישה נוכח שיקולי שיקום, אולם לא ניתן להימנע מענישה בפועל, מאחורי סורג ובריח.

16. בענייננו, יש ליתן את הדעת לחרטה שהביעה הנאשמת, ואת העובדה, כי הודתה בעובדות כתב-האישום המתוקן, בתחילת ההליך וחסכה לא רק בזמן שיפוטי יקר, אלא שאף חסכה מן המתלונן את הצורך להעיד.

עוד יש ליתן את הדעת לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת, לרבות מצב הנפשי המורכב, כפי שאלו עולים הן מן המסמכים שהוגשו לבית המשפט, והן מן התסקירים השונים שהוגשו בעניינה. לצד זאת, יש להדגיש, כי שירות בתי הסוהר ערוך לטפל במצבים מעין אלו, וברי, כי ככל שהנאשמת תזדקק, לאחר תחילת ריצוי עונשה לטיפול רפואי בתחום הנפשי, תוכל היא לקבל שירות זה במסגרת מב"ן (מרכז בריאות הנפש), אשר ערוך, כאמור, לטיפול באסירים ואסירות הסובלים/ות מקשיים נפשיים.

עוד ובנוסף, יש ליתן את הדעת לעמדת המתלונן, כפי שזו עולה מתסקיר שירות-המבחן, לפיה הצהיר על רצונו לחזור לקשר זוגי עם הנאשמת, וזאת בשונה מהצהרות אחרות שלו, אך הדגיש, כי הוא אינו חושש מן הנאשמת או מהישנות התנהגות אלימה מצידה, לעובדה, כי לנאשמת אין כל עבר פלילי, וכי מדובר במאסרה הראשון מאחורי סורג ובריח.

יפים לענייננו דבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט ס. ג'ובראן ב-ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.06.2013):

"יתר על כן, מחקרים רבים הראו כי קיים קשר סיבתי שלילי, על פיו מאסר ראשון לא רק שאינו מביא להרתעת היחיד, אלא מביא בסבירות גבוהה למאסרים נוספים ורצידיביזם (ראו: חגית לרנאו וישי שרון "שמונה הכרעות ערכיות בחקיקת חוק הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" הסניגור 14 183, Francis T. Cullen at el, *Prisons do not Reduce Recidivism*: ;19

The High Cost of Ignoring Science, 91 The Prison Journal 48
2011))".

מנגד קיימת חשיבות מובהקת ליישום ממשי של עקרון ההרתעה בכל הנוגע לעבירות אלימות, בכלל, ועבירות של אלימות במשפחה, בפרט, ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה שתופעה זו צוברת תאוצה והופכת ל"מכת מדינה". סבורני, כי גדיעת תופעה זו, באמצעות ענישה מחמירה, עשויה להיות הפסע הראשון במסע הארוך להחזרת התחושה, כי ביתו של אדם הוא מבצרו.

17. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים, אשר פורטו בהרחבה לעיל, אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשאה הנאשמת אשר על כן אני גוזר על הנאשמת:

א. מאסר למשך 18 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי המעצר בין התאריכים 17.05.2020 עד 04.08.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים שיופעלו במידה שהנאשמת תעבור תוך 3 שנים מיום שחרורה, עבירת אלימות מסוג עוון או פשע.

ג. לא מצאתי לפסוק פיצוי למתלונן, אשר עלול להכביד כלכלית על הנאשמת, וזאת בשים-לב להצהרת המתלונן בפני שירות-המבחן, לפיה רצונו לחזור לקשר זוגי עם הנאשמת.

ד. אני מורה בזאת לבא-כוח הנאשמת להמציא בדחיפות לשב"ס (מחלקת האסיר) את כל המסמכים הרלוונטיים בעניינה של הנאשמת, לרבות הסיכומים הרפואיים למיניהם, על-מנת ששב"ס יהא מודע למצבה של הנאשמת ועל-מנת שניתן יהיה להעניק לה טיפול רפואי ונפשי, ככל שתזדקק להם.

18. הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה בבית סוהר נווה תרצה ביום **28.02.2022** עד השעה 10:00, או על-פי החלטת

שב"ס, כשברשותה תעודת-זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס ולשירות-המבחן.

ניתן היום, ט' אדר א' תשפ"ב, 10 פברואר 2022, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשמת.